

ODPUŠTĚNÍ

CECIL duCILLE

(*Červenec 1983*)

Je moc dobré být zase v Harrisville. Ve vašem středu vždycky přijímám požehnání a modlím se k Bohu, abyste i vy byli požehnáni naší přítomností. Prožíváme velké břemeno za všechen Boží lid, ale Harrisville má zvláštní místo od té chvíle, kdy vidíme, jak se vás nepřítel snaží oddělit od sebe, rozdělovat, trhat na kusy a ničit. Víte-li, že tohle je přesně to, co vám chce nepřítel udělat, měli byste dupnout a říct: „To se nestane!“

Věříme, že tohle je satanův plán, a víme, že útok je namířený proti všem společenstvím. Pravdou je, že některá vítězí, a vy můžete zvítězit také. Amen.

Ve 4. kapitole Efezským Bůh říká, že máte usilovat, abyste zachovali jednotu Ducha. Nemůžete udržet něco, co nemáte.

Efezským 4,3: „*Usilujíce zachovávat...*“

Povšimli jste si? Říká se tam „zachovávat“, jinými slovy je to něco, co máte. Každý, kdo je v Pánu, má stejného Ducha, kterého máte i vy. Kdykoliv najdete člověka „stejného Ducha“, měli byste pracovat v tom Duchu a zapomenout na rozdíly, které máte v těle. Rozumíte mi? Jako to, jestli vy jste bílí, a já černý. Nad některými odlišnostmi nemáme kontrolu, ale můžeme je podmanit a nenechat se jimi vyrušovat. Mezi námi jako lidmi je mnoho odlišností, a budou. Neměli byste ale dopustit, aby taková věc narušovala jednotu v Duchu, kterou máte se svými bratry.

Když pozoruji, že odlišnosti narušují jednotu Ducha, říkávám si: Nezralost, nezralost. I kdyby se totiž stalo, že někdo z vás, lidí, které mám rád, znám v Pánu a dal bych za něj život, kdyby někdo takový povstal a dokonce mě začal proklínat nebo bít, snažil bych se přijít na to, jak jej získat. Ani by mě nenapadlo: já chudák, bije mě, měl bych mu to oplatit.

Oplácení není z Boha. Oplácení je z člověka a z ďábla. Nezajímá mě, kdo to je. Rozumíte? Jakmile zjistím, že mám chuť někomu něco

oplatit, zavrhnu to. Vím, že to není z Boha. Neříkám si: jsem v právu, můžu bojovat. Jsem v právu, ale neměl bych bojovat, protože zbraně našeho bojování nejsou tělesné, ale mocné skrze Krista Ježíše.

Musíte položit
svá práva pro
jednotu
Ducha.

Rád bych, abyste to uviděli. Modlím se k Bohu, abyste to uviděli. Protože když to nepochopíte, stane se něco jiného. V duchovní oblasti je nyní rozhodnuto, že se vám stane něco jiného, jestli nerozpoznáte, co dnes Bůh říká. Bůh říká, že musíte položit svá práva pro jednotu Duchu.

Nezáleží na tom, jestli jste, nebo nejste v právu. Jediné, na čem záleží, je, jestli máte dost zralosti trpět. Máte dost zralosti trpět v Kristu? Někdo vám provede něco ošklivého. První věc, která vám vytane na mysl: Proč mi to udělal? A já vím, že ten bratr je spasen. Někteří z nás řeknou ve chvíli, kdy je někdo zraní: „Ten člověk není spasený. Ti nemůžou být spasení. Jsou z ďábla.“ Není to tak?

Zapomeňte na to. Jsou spaseni. Jakmile přijali Ježíše Krista jako svého Spasitele, jsou spaseni. Jsou-li spaseni, jsou součástí Krista. Neměli by být v těle, formálně řečeno, jak víme, ale náleží Bohu a nemůžete se jich dotknout, aniž byste se dotkli Boha.

Jestli mě zasáhnete, máte-li k tomu dost tělesnosti, a já vám to vrátím – odvádím vás dál od Boha. Zasáhl jsem tělesného člověka, což je hrozné. Jestli chcete někoho zasáhnout, musíte zasáhnout nějakého opravdu velkého, zralého křesťana. Tak si jej otestujte, zda je zralý, a můžete jej zasáhnout – pak bude Bůh jednat s vámi.

Takový příběh je velmi velkou bolestí, velmi, velmi velkou bolestí v duchu. Já cítím v duchu bolest. Jestli žijete, budete ji cítit taky. V duchu je bolest. Stál jsem včera večer na shromáždění a cítil břemeno. Shromáždění se ani pořádně neodlepilo od země. Dnes to bylo lepší. Necítíte to? Jste duchovní lid. Musíte duchovně posuzovat. Musíte mít duchovní emoce, pocity. Musíte být schopni rozeznat, zda je Bůh potěšen svým lidem víc či méně. Protože výsledkem nespokojenosti bude soužení a zničení v této komunitě. Bůh si totiž nepovolal toto Tělo věřících v Harrisville jako jedno z mnoha jen tak. Povolal vás, protože to bylo potřeba, bylo to nutné pro něco lepšího. Nerozumíte?

Nejste církevní lidé. Nejste tím typem církevních lidí, kteří žijí život na nějaké úrovni a je jim řečeno, že nesmí kamkoliv dál. Protože pak začínáme bojovat mezi sebou a trhat se na kusy a mluvit jeden proti druhému, jako to dělají ostatní lidé v církvi.

Vy jste synové Boží. Bůh si povolává skupinu lidí, kteří se chtějí stát syny – nejen dětmi, ale syny. Písmo prohlašuje, že vám Bůh dává moc skrze víru v Ježíše Krista být *teknon*. *Teknon* je řecké slovo a znamená prostě *děti*. Malý *teknon* je tvůj syn, tvé dítě. Nesvěříš mu ale domácnost, všechno by pokazil a měl z toho ještě legraci. Stáhl by třeba ubrus a s ním všechno na zem a hrál si s tím. Lépe to neumí, je *teknon*.

Bůh však do Písma vložil slovo *huios* a to nebylo nikdy použito o mně a o vás, jen o Ježíši. Ježíš je Syn Boží, *Huios* Boží. Pavel přinesl v Římanům 8 větší zjevení, když říká:

„*Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové (huios) Boží.*“ (Římanům 8,14)

Ti, kteří chodí v Duchu, jsou *huios* Boží. Dokážete si to představit? Vy, malá děťátka *teknon* se můžete vyhoupnout do synů *huios*, když následujete Ducha. Musíte pouze poslechnout Ducha, a jste plně vzrostlý syn Boží přesně jako Ježíš. Když jsme v Duchu, chodíme v oblasti synovství *huios*.

Byl jsem velmi zklamán, zahanben a opravdu obtěžkaný bratřími zde, protože se jim nedostává zralosti. Zralost křesťana se zjevuje v jeho schopnosti trpět a nezlomit se.

Chce-li někdo prokázat, jak jste zralí křesťané, může vás švihat třeba devětkrát, a pokud vás ta devátá rána nezlomí, tak osmnáctkrát. Dá-li vám víc a vidí, že vás to nezlomí, pak jste syn Boží. Dokážete snést utrpení a vnější tlak nezpůsobí, že byste zhřešili proti Bohu.

Žalm 119,11: „*V srdci svém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě.*“

Zralost
křesťana se
zjevuje v jeho
schopnosti
trpět
a nezlomit se.

Měli bychom se modlit k Bohu: „Ó Pane Bože, pomoz mi nehřešit proti Bohu.“

Někteří z nás nevědí, že hřích proti bratřím je hříchem proti Bohu. A hřešení proti bratřím nemá nic společného s bratřími, kteří hřeší proti vám. Může-li si ďábel použít bratra nebo sestru – nepoužije si hříšníka.

Jak vždycky říkám: „Co se týče ďáblova apetitu, je pro něj bratr či sestra tím nejšťavnatějším steakem.“

Potřebuje-li stravu a může dostat křesťana, nesáhne po hříšníkovi. Písmo říká, že se blíží čas, kdy bude zcela svržen z nebes. Už nebude mít k jídlu žádné křesťany a obrátí se na zemi, na tělesného člověka a sežvýká jej. Zatím však šetříme tělesným lidem spoustu problémů tím, že zaměstnáváme ďábla. Zaměstnáváte jej každým švihnutím, úderem v jeho vlastní hře. Víte-li, že ďábel chtěl, abyste něco udělali, neměli byste to dělat. Měli byste udělat pravý opak, nebo to, co po vás Bůh opravdu chce. Ďábel nyní chce, abyste byli naštvaní jeden na druhého.

Nejsem tu,
abych ničil,
jsem tu,
abych
zachraňoval
a vysvobozoval.

Chci vás požádat, abyste šli a ověřili si a uviděli, co jeden druhému děláte. Všechno je to dětinskost. Nedokážu najít jedinou rozumnou věc. Není na tom nic rozumného a stává se to velikou, nepřekročitelnou horou. Rozumíte?

Bible nám říká, co s těmi horami dělat. Je to řečeno v Matouši, kapitole 18. Mluvím zde o očištění, o očištění chrámu. V Matouši 18 je velmi jednoduchý vzorec:

Matouš 18,11: „*Nebo přišel Syn člověka, aby (hledal a) spasil to, což bylo zahynulo.*“

Dosadíte-li si sebe na místo Ježíše – vždyť řekl, že nám tu pozici dá – můžete vyznat:

„Přišel jsem, abych hledal a zachránil to, co bylo zahynulo.“

„Nejsem tu, abych ničil, jsem tu, abych zachraňoval a vysvobozoval.“

Pojďme ještě trochu číst. Matouš 18,12: *„Co se vám zdá? Kdyby některý člověk měl sto ovec, a zbloudila by jedna z nich, zdaliž nenechá devadesáti devíti, a jda na hory, nehledá té pobloudilé?“*

Udělalí jsme to? Přemýšlíme o umírajících a mrtvých okolo nás? Přijde-li sevření či zkáza, mnozí hříšníci zemřou. Zemřou i příliš mnozí křesťané, příliš mnozí trpící. Jdeme ven a hledáme je? Zkusili jsme to? Nechci říct, že se máte zaměstnat hledáním a děláním těchto věcí na úkor naslouchání Bohu. Říkám však, že vás duch Boží vede ke konkrétním lidem a vy je netáhnete k Ježíši. Vy, církve, jste misijní podnik. Církve je Boží rukou, která se natahuje. Ve vašem středu je mnoho nemoci, utrpení, smutku a lkaní a volání a umírání – Bůh vás činí zodpovědnými za to, co jste neučinili. Hřích nedělání je stoprocentně jedním z těch hříchů, které nás uvrhují do hříchu spáchání. Jinými slovy, protože neuděláme, co bychom měli, uděláme pak některé věci, které bychom neměli. Je to velmi prosté a my pácháme hřích.

Bůh dává tomuto lidu jasný, zřetelný pokyn: *„Čas se krátí! Děláte, co byste měli?“*

Máte Ježíšovo srdce? Je v této skupině lidu srdce pastýře? Voláme? Uronili jsme slzu? Jak jsme využili tu trochu zarmoucení za ty, kteří jsou méně obšťastněni než my? Natáhli jsme se?

Natáhnete se třeba a spálíte se. Když se spálíte, řekněte: *„Chvála Pánu! Můžu se spálit, když se natáhnu pro Ježíše.“*

Přibližovali jste se lidem ve dnech svého hříchu. Když jste byli ve světě, zvali jste své sousedy, aby si s vámi dali šálek kávy, měli jste párty, sbližovali jste se s nimi. Pročpak to tedy neděláme pro Ježíše? Pozvěte je domů jen tak na čaj nebo na kus řeči. Řekněte jim o Ježíši. Zjistíte, že okolo vás se nacházejí lidé, kteří by umřeli, jen aby měli to, co máte vy.

Jeden bratr se přestěhoval nahoru do Nebrasky. Odstěhoval se daleko od těla Kristova do nové oblasti a byl osamělý. Byl nový, nikoho tam neznal. Modlil se a Pán ho k něčemu přivedl. Dal do novin malý inzerát:

„Nový obyvatel v obci hledá ty, kdo milují Ježíše a pravdy poslední doby, aby s nimi mohl mít obecnství. Volejte toto a toto číslo.“

Víte, co se stalo? Měl ve svém domě velké shromáždění. Kolem byla spousta hladových lidí tak jako on. Volali a jeho telefon zvonil

a zvonil a zvonil. Pak měli veliké shromáždění, a tak tam bylo sformováno tělo Kristovo.

Okolo žije spousta lidí a nevědí ani, že existujete. A vy nevíte, že existují oni. Nedostatečně se natahujeme. Bůh nám pomoz. Prosím, jen se modlete a dovolte Mu, aby vás vedl. Cecil vás nemůže vést. Nemůžu vám říct, že máte udělat toto nebo tamto. Ale můžu vám říct: jděte a najděte Ježíše.

Vyznejte: „Pane Bože, činím pokání, že jsem se nenatahoval dostatečně. Je tu kolem někdo, kdo umírá, a Ty chceš, abych s ním mluvil?“

Jdete do obchodního domu, nakupujete svou zeleninu a najednou za sebou nebo vedle sebe někoho uvidíte. Podíváte se do jeho tváře a uvidíte bolest, utrpení a potřebu. Najděte si důvod a mluvejte s tou osobou. Najděte si nějaký důvod.

„Už jste to někdy zkusila? Tuhle houbu, myslím. Ta je výborná!“

Něco takového. Pak jí nabídněte přátelství, pozvěte ji na návštěvu. Máte něco důležitého, co chcete předat, chcete, aby získala Ježíše. Bůh vám ji tam možná poslal přímo do cesty a vy ji mýjíte.

„Starám se sám o sebe.“

Už nejste osoba, jste tělo Kristovo. Jste Tělo, náležíte Kristu Ježíši. Jste Kristem, který se natahuje k lidem. Kristus se skrze vás k lidem natáhne, a jestli jsou vaše oči otevřené, použije si vás víc.

Jen řekněte: „Bože, použij mě! Použij mě prosím.“

Uvidíte, co se stane. Lidé přijdou k vašim dveřím. Ó ano. Přijdou k vám, aby vám prodali třeba encyklopedii, a získají Ježíše. Amen. Halelujah. Sem však nemírím.

Matouš 18,13: „*A nahodí-liť mu se nalézti ji, amen pravím vám, že se radovati bude nad ní více, než nad devadesáti devíti nepobloudilými.*“

Někdo opustí naše společenství, někdo se odtáhne skrze nepochopení. Víte, co se mělo stát? Měli jsme jít a omluvit se té osobě, poprosit ji o prominutí.

Modlete se k Bohu a jděte s ryzím srdcem a řekněte: „Je mi tak líto, že jsme ti ublížili. Nechtěli jsme ti ublížit, byla to jen naše tělesnost, která proti tobě povstala a zranila tě.“

Někdy se daná osoba mýlí. Avšak to, že chybuje, neznamená, že bychom ji měli zranit. Jestli se daná osoba mýlí, nesmíme ji zranit. Je to

Někdy se daná
osoba mýlí.
Avšak to, že
chybuje,
neznamená, že
bychom ji měli
zranit.

osoba, vůči které musíme být velmi citliví. Každý, kdo se mýlí, je ve stavu slabosti. Musíte být vůči takové osobě mnohem opatrnější než vůči osobě, která má pravdu. Proto jsem říkal, že když chcete někoho udeřit, udeřte ty, kdo jsou silní. Najděte si mezi sebou ty, kdo vypadají silní. Chvála Pánu!

Matouš 18,14–15: *„Takt' není vůle před Otcem vaším, kterýž jest v nebesích, aby zhynul jeden z maličkých těchto. Zhřešil-li by pak proti tobě bratr tvůj, jdi a potresci ho mezi sebou a jím samým. Uposlechl-li by tebe, získal jsi bratra svého.“*

Získat bratra, to je důvod, proč s bratrem mluvím.

„Takže Jerry, Bible říká, že ti musím říct, pokud uděláš chybu – jsi zkažený člověk a tak dál a dál a dál. Hotovo, udělal jsem všechno podle Bible, sbohem.“

Tady nebylo záměrem ho získat. Měl jsi za ním jít v pokoře a měl jsi připustit své chyby vůči bratru a natáhnout se k němu, tak aby on připustil svou chybu.

Aby řekl: „Hmm, víš, já jsem taky trochu udělal chybu. Zapomeňme na to, mám tě rád.“

Nejhorší je, bratří, že vím, že máte rádi jedni druhé, ale protože vaše láska nebyla dostatečně silná, ďábel byl mezi vás schopný vstoupit. Tohle říkám. Milujete je a nechcete je ztratit. Víte, co se stane? Máte namířeno to prohrát. Víte, kdo je člověk, který to nezvládne? Je to člověk, který neuslyší, až zazní o půlnoci křik: „*Hle, ženich přichází!*“ Takový člověk to projel. To je skutečný břídil.

Matouš 25,6: *„O půlnoci pak stal se křik: Aj, Ženich jde, vyjděte proti němu.“*

To vše je pro mě realita. Je to pro mě naprostá realita, bratří. Chvála Pánu!

Jednou v Indii jsem ležel mezi Jerry a Gordonem. Jerry ležel vedle mě na jedné straně, Gordon na druhé straně. Najednou zazněl hlas a otrásl celým pokojem, promluvil ke mně Boží hlas. Vyskočil jsem a koukl na Gordona Gerbera, on nic neslyšel. Podíval jsem se na Jerryho, také neslyšel. Jinými slovy, Bůh může mluvit k jedné osobě přímo mezi vámi. Ten uprostřed slyší a ti na kraji ne. Ve skutečnosti k nim nemluvil. Proto toho dne neslyšeli.

Máte rádi jedni druhé, ale protože vaše láska nebyla dostatečně silná, ďábel byl mezi vás schopný vstoupit.

Vám se však snažím říct, že když Ježíš Kristus sešel k Jordánu, aby byl pokřtěn, zazněl Boží hlas:

„...*Tentot' jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.*“ (Mat 3,17)

Víte, že to někteří lidé slyšeli? Víte ale, co někteří slyšeli? Hrom. Řekli, že hřmělo. Vše, co slyšeli, byl nesrozumitelný zvuk hromu. Víte, proč neslyšeli Boha? Nebyli naladěni. Bůh mluvil k těm, kdo byli naladěni. Někteří lidé tak slyšeli jasný hlas. Ježíš slyšel slova a někteří lidé ne. Slyšeli jen zvuky.

Říkám, milovaní bratří, Bůh říká: Ujměte se vašeho bratra, běžte s ním. Nejdřív se modlete, pokořte se, poproste Boha, aby vám odpustil i jen zranění někoho, nebo něco, co ho urazilo – protože v církvi jsou tělesní lidé. Někteří z nás jsou na jedné rovině, jiní jsou na jiné. Lidé na vyšší rovině jsou ti, kteří snesou nejvíc bití. Nejsou to lidé, kteří se nad druhé povyšují, jsou to ti největší služebníci, kteří udělají cokoli, aby získali druhého a nezranili jej.

Bůh řekl: „... *Kdo by pak pohoršil jednoho z maličkých těchto věřících ve mne.*“

„...*Běda člověku, skrze něhož přichází pohoršení.*“ (Mat 18,6–7)

Rozumíte? Maličcí! Teď poslouvejte: Dítě se počurá, pokaká, promočí vás, pošpiní. Sešviháte ho za to a odstrčíte stranou se slovy: „Ty špinavý ničemo,“ nebo je očistíte, znovu uložíte, aby vás potřísnilo znovu a znovu něco provedlo? Rozumíte? Musí udělat tohle a tamto a ono, dokud v sobě nenajde trochu úcty a nenaučí se používat záchod.

Halelujah. Vím, že to zní dost legračně, ale tohle je obraz, který mi Bůh ukazuje. Kdybyste sešvihali a vyhodili všechny malé děti ven – jak byste pak vychovali rodinu v Bohu?

Bůh k nám dnes večer skutečně mluví, mluví slovo, které je velmi bolestivé. Cítím, jak se teď cítí Bůh. Ano. Není vůle Boha, vašeho Otce, který je v nebesích, aby jediný z těchto maličkých zahynul. Víte, je těžké se dívat na takovou velkou, dospěle vypadající sestru, jakou je Pat, a říct: „Je maličká.“ Někdy mají maličci dost velká těla. Slyšíte mě? Někdy mají maličci veliká těla. Jedná-li někdo nezrale, je maličký. Buďte vůči nim citliví.

Vraťme se k 16. verši 18. kapitoly Matouše:

„Jestliže by pak neuposlechl, přijmi k sobě jednoho anebo dva, aby v ústech dvou nebo tří svědků stálo každé slovo.“

Víte, co se mi jednou stalo? Sešli se mi dva nesprávní lidé. Je napsáno: vezmi jednoho neb dva... Není tam napsáno, koho máte přibrat. Dejte si na to pozor. Vezměte s sebou raději někoho dostatečně zralého, kdo bude schopen ustát to, co se tam bude dít – jinak ta osoba vezme bratra v nenávisť. Pamatujte, nejdříve jdete za někým tajně a snažíte se jej získat. Pokoříte se ...

„Nechtěl jsem ti ublížit. Mám tě rád. Odpusť mi prosím.“

Jinými slovy, musíte být připraveni. Byl jsem svědkem situace, kdy jeden bratr a sestra šli za jinou sestrou, aby narovnali vztah. Ta sestra řekla:

„Je mi to líto. Nechtěla jsem tě zranit.“

„Tos měla litovat tehdy, když jsi mi dělala to a to a to.“

Takhle ji začala tlačit do kouta, až se obě začaly hádat. Takže se návštěva změnila v boj. Ta příchozí sestra byla úplně zničená. Místo aby přinesla pokoj, přinesla boj.

Přišla za mnou: „Co teď mám dělat? Já už nemůžu...“

„Běž, modli se a posti a jdi do toho znovu. Jakmile nad tím duchem zvítězíš, vyhrála jsi.“

Slyšíte? Je třeba zralejších, lepších křesťanů, kteří se poddají. Nepoddávají se maličci větším. Jsou to velcí, kteří se poddávají malým. Budete si to pamatovat? Pamatujte, že pracujeme pro odměnu z nebes, ne

od lidí – nezáleží tedy, co kdo řekne, když víte, že jste jednali správně a získali sestřinu důvěru. Popravdě řečeno, občas bratří skutečně ryze a upřímně věří, že jste jim chtěli ublížit a že je nenávidíte. Znáte lidskou mysl; sami jednu máte, víte jak funguje. Něco malého vám udělám a vy nad tím začnete přemýšlet a ono to roste a roste.

„On mě chtěl zničit, on mě nenávidí!“

Není to tak, že vás nesnáším. Jen jsem vás chtěl trochu pošťouchnout nebo něco tomu podobného.

Zjišťujeme, že odpuštění se stává těžším a těžším, čím víc nad tím přemýšlíme. Bože, pomoz, Bože, prosím pomoz nám. Pomoz nám jít jeden za druhým a srovnat naše odlišnosti.

Pokračujme. Čteme, že je řečeno vzít dva bratří a být si jisti, že víte, koho berete. Může to být starší, někdo zralejší, někdo, kdo ustojí hodně ran. Lidé se obrátí a zasáhnou někdy takovou osobu.

„Ty taky! Ty jsi jeden z nich!“

A tak podobně. Musíte být velmi, velmi upevněni v Bohu, abyste nad tím zvítězili.

Matouš 18,17: *„Pakliť by jich neuposlechl, pověz církvi (starším). Jestliže pak i církev neuposlechne, budiž tobě jako pohan a publikán.“*

Já jsem byl v církvi. Když se takový bratr pořád drží stranou a tvrdí, že on má pravdu, a odmítá, co církev říká, tak ho vyhodí. Je to to, co děláte s pohanem? Nebo hříšníkem? Co děláte s hříšníkem? Modlíte se za něj. Pozvete jej, aby přišel do církve. Není to tak? Potkáte hříšníka na ulici, přiblížíte se mu, stanete se jeho dobrým přítelem, pozvete ho dál. Veškeré vaše úsilí směřuje k tomu, abyste ho přivedli k pokání. To je to, co říká Bůh. Celá církev by se měla soustředit na tu jednu osobu a začít na ni vylévat lásku a snažit se ji přivést k pokání. Většinou však:

„Nemluv s ním.“ – „Nevšímej si ho.“ – „Vyluč ho.“

Nic takového v Bibli nenajdeme, až na pár lidí, o kterých nám Bible říká, abychom se s nimi nepřátelili. Nemějte obecnství s osobou, která je bratrem, ale žije v hříchu. Jestli to uděláte, lidé si řeknou, že jste všichni stejní, a tak poškodíte své jméno mezi hříšníky, které chcete zachránit. Nebudete je pak schopni zachránit. Tedy, nějaké situace jsou...

Římanům 16:17 „...*Prosímť pak vás, bratří, abyste šetřili těch, kteříž různice a pohoršení činí, naodpor učení tomu, kterémuž jste vy se naučili, a varujte se jich.*“

Putuje mezi vámi pomluva tam a zpátky. John Brown řekl to a to... a vy jste řekli to a to... a tamten řekl to a to... Oni to rozdmýchávají a ničí celou církev. Bůh říká, abyste je označili a varovali se jich. Existují tací. Exkomunikace ale není pro lidi, o kterých čteme tady v Matouši.

Matouš 18,18: „*Amen pravím vám: Cožkoli svázete na zemi, budeť svázáno i na nebi; a cožkoli rozvázete na zemi, budeť rozvázáno i na nebi.*“

Bůh mluví o spravedlnosti. Pojdme v Bibli zpět do Malachiáše. Ukážu vám, co nyní Bůh říká církvi. Dnes je čas očištění, čas, kdy Hospodin očišťuje Boží děti. Toto poselství je o tom, jak se očistit milostí Boží.

Malachiáš 3,1–2: „*Aj, já posílám anděla svého, kterýž připraví cestu před tváří mou. V tom hned přijde do chrámu svého Panovník ...*“

Zde je důvod, proč být očištěn:

„...*kteréhož vy hledáte, a anděl smlouvy, v němž vy líbost máte. Aj, přijdeť, praví Hospodin zástupů. Ale kdo bude moci snést den příchodu jeho?...*“

To je klíčová otázka. Kdo bude moci snést den příchodu Jeho? Máte-li něco jeden proti druhému a někdo má něco zase proti vám – garantuji, že nikdo z vás neuvidí Ježíše, až sestoupí. Takhle nebezpečná a zoufalá ta věc je. Nechme si prst v Malachiáši a otočme do Matouše kapitoly 6.

Bratři se ptali Ježíše, jak se mají modlit: „*Neboť nevíme, co říct, když se modlíme.*“ Ježíš řekl:

„...*A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme vinníkům našim.*“ (Mat 6,12)

Slovo „jakož“ zde znamená: do té míry, do té úrovně. Tudíž jestli ti odpustím 10 %, nemůžu získat víc než 10 % odpuštění. Jinými slovy nezískám žádné odpuštění, pořád mi nebylo odpuštěno.

Správné slovo zde jsou nejen dluhy, viny, ale přestoupení. Odpusť nám naše přestoupení, tak jako my jsme jim odpustili, čím se provinili proti nám.

Je hrozná věc, že o to máme žádat Boha, ale takový je Boží řád. Jestli mi neodpustíte, jestli neodpustíte osobě, která vám ublížila – pak je pro vás nemožné žádat Boha o odpuštění. Proč? Protože nemáte pro odpuštění kapacitu. Kapacita pro odpuštění je stejná kapacita jako pro přijetí odpuštění. Sledujete, co říkám? Vaše srdce se otevře Bohu a řeknete:

„Pane, odpouštím mu. Bože, odpouštím. Měj s ním slitování.“

V tu chvíli, kdy se srdce otevře, záplava Božího odpuštění vstoupí do vás a odpustí vám všechna vaše přestoupení. Toto je brána, kterou přichází a odchází odpuštění. Nedá se to obejít. To je ten důvod, věda Boží, o níž mluvíme.

Pokud chcete přijmout z Boha a máte neodpuštění, máte veliký problém. Toto je důvod, proč někteří lidé nemohou být vysvobozeni z určitých hříchů a jsou jimi neustále svázáni. Neodpouštějí druhým.

Pokleknete před Bohem. Chcete odpuštění. Nepřicházíte stylem: „Pane Bože, odpusť mi všechno, co jsem udělal.“ Jdete před Boha a řeknete: „Bože, je-li ve mně něco, jakékoliv neodpuštění, Pane, odpusť mi. Pomoz mi hned teď, hned teď odpustit každé lidské bytosti.“

Je pro vás dobré začít přemýšlet o těch, kdo vás zranili. Myslete na ta zranění, myslete na ně, položte je před Boha a řekněte:

„Pane Bože, odpouštím mu.“

Dělejte to takto dál a budete překvapeni, jaká záplava požehnání se uvolní ve vašich životech.

Když předstoupím před shromáždění, které je neodpouštějící, cítím to, protože se přes to nedokážu dostat. Když jsou srdce otevřená v odpuštění, pak cítíte také Božího ducha pohybujícího se nad lidmi.

„Odpusť mi má přestoupení, Pane, stejně jako já odpouštím ostatním lidem. Ale, Bože, pomoz mi odpustit každému.“

Pojďte do Matouše, kapitoly 5 a podívejte se... Víte, Matouš 5, 6, 7 jsou všechno pokyny ke spravedlnosti, které nelze vykonat jinak než

v Duchu svatém. Sami sebe nepřimějete povstat a udělat to a to, musíte mít pomoc ducha Božího.

V Matouši 5 Ježíš Kristus řekl: „*Protož obětoval-li bys dar svůj na oltář, a tu bys se rozpomenul, že bratr tvůj má něco proti tobě; nechejž tu daru svého před oltářem a jdi, prve smiř se s bratrem svým, a potom přijda, obětuj dar svůj.*“ (Mat 5,23–24)

Chápete, jak se mnozí z nás modlí marně? Modlí se marně, protože znají někoho, kdo proti nim něco má. Nevynaložili žádné úsilí, aby tu osobu uvolnili. Bůh říká: „Cokoliv rozvážete na zemi, je rozvázáno na nebi, cokoliv svážete na zemi, je svázáno na nebi.“ Má-li někdo něco proti vám, pak je svázaný. Někdy je svázán do té míry, že si nemůže sám pomoci. Kdykoliv vás vidí, začne se vztekat. Slyší vaše jméno, a zraňuje jej to. Srdce mu začne rychle tlouct. Musíte jej uvolnit. Musíte jít ve své zbožnosti a poddat té osobě. Pamatujte, nejste to vy, kdo proti ní něco má. Ježíš nám tu dává extrémní příklad. Nemáte proti té osobě ani ň, milujete ji celým svým srdcem. Nic zlého jste si o ní nikdy nepomysleli. Ta osoba však má něco proti vám a vy jste se o tom doslechli. Jděte přímo za ní, řekněte jí, jak ji milujete a nemáte proti ní ani to nejmenší a je vám líto, jestli ji zranilo něco, co jste udělali.

Víte, že některé lidi zraníte, aniž to víte? Opravdu. Někdy zraní někoho jen pohled na vaši tvář. Ó ano. Ti lidé si myslí, že jste se podíval naštvaně. Amen. Jděte za takovým člověkem, řekněte mu, jak ho máte rádi, a litujete, jestli jste jej nějak zranili. Poproste ho o odpuštění v Ježíšově jménu, nechcete zůstat stranou.

Někdy i malé děti umějí s něčím přijít. Musíme se nad tím zamyslet, když se to týká Božího království. My starší si toho někdy nejsme vědomi, a tak jsme spokojeni. Pane, buď nám milostiv! Pane, buď nám milostiv, že jsme spokojeni, když se připozdívá a čas se krátí a Pán náhle přijde do svého chrámu.

A: „Ó můj Bože, pracoval jsem tak dlouho a tak těžce, a minul jsem to!“ Ježíši, nechci to minout! Nechci! Když dnes večer budete mluvit s Pánem, řekněte Mu, že to nechcete minout. Řekněte Mu, aby s vámi udělal cokoli, i kdyby vás měl zabít, uvrhnout do nemocnice, cokoli, jen ať vás to nenechá minout. Ano. Některé nemoci přicházejí, protože se modlíme k Bohu a Bůh nám pomáhá. Bůh vidí, že jsme v nebezpečí to

minout, a tak udělá něco, co je jako úder do hlavy, který vás pošle do nemocnice – aby vás přiblížil k sobě.

„Nedopust', abych to minul, Ježíši.“

Pojďme zpět do Malachiáše.

Malachiáš 3,2: *„Ale kdo bude moci snést den příchodu jeho? A kdo ostojí, když se on ukáže? Nebo on jest jako oheň rozpouštějící a jako mýdlo běliců.“*

Mluví zde o rozpouštějícím ohni. Mluví o Bohu pročišťujícím svůj lid.

Malachiáš 3,3: *„I sedna, přeháněti bude a přečišťovati stříbro, a přečistí syny Léví, a vyčistí je jako zlato a jako stříbro. I budou Hospodinovi, obětující oběti v spravedlnosti.“*

Ó můj Bože! Měli bychom říct: „Pročist' mě, Bože. Spal mne až na prach, Pane Ježíši, lži i tělesnost ať je vypálena z mého nitra, dokud se Ti nestanu příjemným jako ryzí zlato.“

Nerozumíte, že k pročišťování zlata a stříbra je použito toho nejprudšího ohně? Aby se z něj dostaly nečistoty a struska, neprosívá se přes síto. Struska je spálena ohněm. Tak je ten oheň horký. Oheň, v němž obstojí jen stříbro a zlato. Žádná jiná substance neobstojí – je vypálena. Žár, který snese zlato, nesnese jiná substance, struska je tak spálena. Je-li ve zlatě jakákoliv špína, je pálena tak dlouho, až je zlato pročištěno.

Už jsem vám to někdy musel říkat. Když začali posílat satelity do vesmíru a pak člověka na Měsíc, nemohli najít substanci, která vydrží radiaci v kosmu. Jeden z lidí, kteří pracovali na vesmírném programu, se díval do Bible a objevil tam „pročištěné zlato, čisté jako sklo“. A tak se rozhodli provést se zlatem pár experimentů. Provedli ho takovým pročišťovacím procesem, že mělo povahu skla. Helma, kterou má astronaut na hlavě, je potažena ryzím zlatem tak tence skutém, že je průhledné. Bible říká: „Zlato jako čiré sklo.“ Písma mluví o „Božím městě ze zlata jako skleněné moře“. Vy jste to Boží město. Bůh říká, že budete tak čistí, že už více nebudete mít žádná tajemství. Nebude co skrývat. Když se podíváte jeden na druhého, uvidíte skrz naskrz. Žádná struska, žádné výhrady k vizi. Bůh nás na toto místo vede. Připravte se na oheň. Připravte se na oheň.

Oheň se dotkl všeho, co jsem miloval. Měl jsem krásný dům. Opravdu jsem miloval jen si tak sednout a mluvit k Bohu na terase směrem k moři. Bylo to tak pokojné a tiché. Bůh nám ten dům dal. Vandalové ale vzali všechno. I z terasy, na které jsem sedával, vysekali dlaždice a nechali jen holý beton. Amen. Bylo mi to velmi líto, ale dokázal jsem se přes to přenést, protože jsem kus dál měl věž. Staříčkou středověkou věž. Byl to monument, historická věž, kterou postavili lidé Olivera Cromwella a kolem vybudovali otrokářskou plantáž a farmu. Měli tam otroky. Bylo možno najít řetězy, kterými je poutali, a všechny možné věci, které používali. Nacházeli jsme to po celém pozemku. Měli jsme toho celou hromadu. Našli jsme polní lahve vojáků – na jedné bylo datum 1836. Vykopali jsme to z pod stromu. Tyhle všechny věci tam jsou. Měli jsme to místo rádi i tu věž. Ta věž je velká stavba, která zůstala po otroctví. Chtěli jsme ji přestavět a vybudovat ve výšce 30 stop jídelnu s výhledem na moře. Takové byly naše sny.

Před pár týdny jsme tam jeli – a věž jsme nenašli. Strhli ji kvůli stavebnímu materiálu, kvůli cenným přesně tesaným kamenům. Získali z ní asi sto tun kamene. A já se hněval. Byl jsem tak našťvaný. Takový hněv jsem necítil už mnoho let. Amen.

Ale něco jsem si uvědomil. Stál jsem tam a řekl: „Bože, tos udělal Ty.“

Bůh to udělal. Šlo Mu o mě. Má duše je cennější než množství kamení. Ano. Oplocený, osmiakrový pozemek. S plotem z ostnatého drátu. Ukradli vše, i ten drát. Všechno.

Koukáte na to a říkáte si: „Bože, ale proč?“

Bůh se k vám snaží prolomit. Ukradli všechno v domě, všechen nábytek, vše. Vzali vybavení koupelny, koupelnové baterie, trubky. Vzali svatební šaty Mavis. Amen.

Jednou jsem řekl: „Obléknu si tě do těch svatebních šatů a vyfotím.“

To vše bylo součástí marnosti. Co duchovně dobrého bylo na svatebních šatech? My máme vůči věcem city, emoce. Podíváme-li se ale blíže na ty věci, před Bohem neznamenaají nic. Chvála buď Bohu.

A tak Bůh s námi jedná. Pohleďte! Požádáte-li Boha, aby vás učinil jedním z těch, kteří budou o půlnoci připraveni a čekající na Něj, začne na vás přicházet oheň a vy to poznáte, až se vás dotkne.

Pak řekněte: „Bože, to jsi Ty!“ Ó ano. To jsi Ty.

Věříte-li, že
Ježíš Kristus
vstoupí do
svého Těla –
pak očekávejte
ohněň.

„Hospodin dal, Hospodin též odjal. Bud' požeňnáno jméno Hospodinovo.“ (Job 1,21)

Bůh říká, že pročistí syny Jákobovy. Proto vám teď říkám, věříte-li, že toto jsou poslední dny, že se již brzy má něco stát, věříte-li, že Ježíš Kristus vstoupí do svého Těla – pak očekávejte ohněň.

Malachiáš 3,4–5: *„I zachutná sobě Hospodin obět Judovu a Jeruzalémských, jako za dnů prvních, a jako za let starodávních. K vám pak přikročím s pomstou, a budu rychlým svědkem proti kouzelníkům, a proti cizoložníkům, a proti křivopřísežníkům, i proti těm, kteříž s útiskem zadržují mzdu nájemníka, vdově a sirotku, a příchozímu křivdu činíce, nebojí se mne, praví Hospodin zástupů.“*

Chvála Bohu. Bůh přichází soudit církvev. Otočte si do Matouše. Zdá se, že se dnes neustále pohybujeme sem a tam mezi Malachiášem a Matoušem. Pojďme do Matouše 3:

„Já křtím vás vodou ku pokání, ten pak, kterýž po mně přichází, jesti' mocnější nežli já, jehožto nejsem hoden obuvi nositi. Onť vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm.“ (Mat 3,11)

Všichni známe křest Duchem, ale velmi málo víme o křtu ohněm. Jsou falešná učení, která mluví o ohni padajícím z nebe, který někoho zmocní. Ten pak vyskočí a volá:

„Mám to, mám to, mám to!“

Až budete mít křest ohněm, budete to vědět. Budete pod mnohým tlakem, kde vás Bůh bude učit, jak s tlakem jednat. Nevíte, bratří, že věci, kterými jsme obtěžkáni, už nás pak tížit nebudou? Měli bychom mít schopnost dát Bohu věci do rukou a nechat je tam.

Přesně jako Job. Job řekl: „Bože, Tys zabil mých sedm dětí...“

Jak byste se cítili, kdyby Bůh zabil vašich sedm dětí?

„Zabils mých sedm dětí. Vzal jsi mi všechnen dobytek. Vzal jsi mi mé sýpky. Vzal jsi všechno, co mám, a odejmul jsi mi zdraví. Jsem nemocný, v prachu a popelu.“

Co je tohle za Boha?

„Bože – Tys mi nevzal mou duši. Ty vyhledáváš pročištění a proměnění mé duše. Kéž je požehnán Bůh všemohoucí!“

Otočíte se, políbíte Ježíše a řeknete: „Díky! Díky za lásku, za moudrost a porozumění, díky němuž jsi mě nechal trpět do té míry, že jsem se dostal na to místo, kde jsem teď.“

Víte, to je víc, než si dokážeme představit. Jan, ten milovaný, viděl anděla sestupujícího z nebes a jeho světlo bylo tak jasné a mocné, že celá země byla osvětlena jeho slávou, jakmile se jí dotkl. Říká, že když anděl před ním sestoupil, klepala se mu kolena a nebyl schopen stát. Boží moc byla tak velká, že padl na tvář. Anděl se jej dotkl a pozvedl ho na nohy a posílil.

Pak anděl řekl: „Jsem Boží posel.“

Když mu anděl předal zprávu, řekl si: Teď je čas uctívat, protože to musí být sám Ježíš Kristus.

Když poklekl, aby jej uctíval, on řekl: „Ne, neuctívej mě.“ Řekl: „*Neboť jsem spoluslužebník tvůj i bratří tvých, těch, kteří mají svědectví Ježíšovo. Bohu se klaněj!*“ (Zj 19,10)

Jeden z bratří. Uvědomujete si, že to mohl být Jakub, který byl zabit dřív než Jan? Mohl to klidně být někdo z jeho bratří spasených Ježíšovou krví. Mohl to být Štěpán. Bůh mu však dával představu, jaké to bude v slávě a moci, navzdory tomu, že Písmo dokládá, že nebyl dokonalý. Oni čekají, až my dojdeme k dokonalosti. Dokážete si představit bytost, která nedospěla do stavu dokonalosti, a přesto je tak plná moci a slávy... Dokážete si představit, jací budete? Chápete, že v této době a čase není žádná cena příliš vysoká za to, co Bůh hodlá zjevit v nás ve své slávě? Vidíte to? Chvála Bohu.

Řekl: „*Já křtím vás vodou ku pokání, ten pak, kterýž po mně přichází, jestiť mocnější nežli já, jehožto nejsem hoden obuvi nositi. Onť vás*

Oheň přichází,
aby vypálil
strusku. Je-li
struska pryč,
oheň není
nutný.

křtíti bude Duchem svatým a ohněm: Jehožto věječka v ruce jeho, a vyčistíť humno své, a shromáždí pšenici svou do obilnice, ale plevy pálení bude ohněm neuhasitelným.“ (Mat 3,11–12)

Tenkrát na Jamajce, když dozrálo obilí, dávali jsme je do mlátiček. Přišlo mnoho lidí, pili jsme kávu, zpívali a mlátičky běžely. Zrno z mlátičky bylo pořád ještě plné nečistot. Na rovné betonové plošině pak ženy zrní vyhazovaly do vzduchu, vítr odvál plevy a zrno spadlo zpět na pánev. To se opakovalo tak dlouho, dokud nebylo čisté.

V Izraeli měli lidé velké vějíře – věječky, a provívali zrní na rovné udusané ploše – na humně či mlatě. Zrno na věječce vyhazovali do vzduchu, plevy tak byly odváty a zrno či ovoce zůstalo. To je význam věječky v Jeho ruce a toho, že pročistí svoje humno.

Chvála Bohu. Chcete-li pochopit, co je dnešním cílem, míříme k očištění.

Je ještě jedno slovo, které mi Bůh dal, a to mi moc požehnálo. Jsem si jist, že požehná i vám. Nemusíte být propáleni ohněm, je tomu možno uniknout. Můžete tomu uniknout v té míře, ve které jste připraveni. Můžete se jinými slovy poddat moci Boží, poslouchat Písmo, přijímat odpuštění a vysvobození i požehnání s poslušností – pak nemusíte hořet. Řeknu to jinak. Oheň přichází, aby vypálil strusku. Je-li struska pryč, oheň není nutný. To je význam soužení. Soužení je absolutně nezbytné pro církev.

Někteří bratři vytáhli církev ze soužení se slovy: „Ó, my jen odletíme pryč.“

Tihle bratři vůbec nechápou Boha. Čím víc problémů církev má, tím víc potřebuje oheň.

Říkám: „Pane, to je taková hanba. Je to hanba, že potřebujeme oheň, že musíme prosit, aby nás Bůh propálil.“

Je to hanba. Měli bychom být v situaci, kde nepotřebujeme být propáleni, kde bude Bůh moci jen říct: „Dobré děti, všichni jste připraveni.“

Na zemi však přichází oheň. Chci, abyste si uvědomili, že oheň přichází blíž a blíž a blíž k nám. Situace na Kubě (1983) – je to Bůh, který dovoluje, že je to tak. Kubánci posílají žoldáky do Miami a Bůh to dopustil. Najatí partyzáni z jižní Ameriky přicházejí denně po tisících do Miami přes Texas, přes Kalifornii, přes mexické hranice. Bůh to takto

dopustil. V Jižní Americe budují raketové základny, z nichž je možné zasáhnout Washington během 5 minut. A Bůh dopustil, aby to tak bylo.

Ti, kdo jsou
poslušní,
uniknou.

Budeme pročišťováni jako národ. Národ bude pročišťován, dokud nezačne volat k Bohu. My, jednotlivci, můžeme uniknout – slyšíte mě? Ukážu vám Písmo, na jehož základě jako jednotlivci můžete uniknout, pokud se poddáte. Otočte si do Zjevení 3:

„Nebo jsi ostříhal slova trpělivosti mé, i jáť tebe ostříhati budu od hodiny pokušení, kteréž přijíti má na všecken svět, aby zkušeni byli obyvatelé země.” (Zj 3,10)

Vidíte to? Říká tam: „Nebo jsi ostříhal slova...” Ti, kdo jsou poslušní, uniknou. Budete uprostřed toho, bude se to dít jiným lidem – a vy budete vysvobozeni, říká Bůh. Je lid, který bude vysvobozen.

„Neboť jsi při mně vytrval, já tě také zachovám od hodiny zkoušky (či soužení).“ (Greek Interlinear Bible)

Vidíte, že slovo zde znamená více „soužení“ než „pokušení“, které přijde na celý svět. Chvála buď Bohu. Chci, abyste rozuměli, že v Bohu je slovo:

„Ten, kdož v skrýši Nejvyššího přebývá, v stínu Všemohoucího odpočívati bude.“ (Žalm 91,1)

Žalm 91,5–7: *„Nebudeš se báti přístrachu nočního, ani střely létající ve dne. Ani nakažení morního, vlekoucího se v mrákotě, ani povětrí morního, v polední čas hubícího. Padne jich po boku tvém tisíc, a deset tisíců po pravici tvé, ale k tobě se to nepřiblíží (nedotkne se tě to).“*

A tak je v Bohu místo bezpečí. Halelujah. Věřím, že poselství je u konce. Není třeba každý večer kázat hodinu a půl, když Duch svatý říká dost. Potřebujeme se zamyslet nad tím, co jsme slyšeli.